

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **žalobce: V.-o. p. „N. S.“, s. r. o.,** proti **žalovanému: Úřad práce ve Frýdku - Místku,** se sídlem Nádražní 1088, Frýdek - Místek, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 3. 2004, č. j. 22 Ca 111/2004 - 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti v záhlaví označenému usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo odmítnuto řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí ředitele Úřadu práce ve Frýdku - Místku ze dne 23. 12. 2003, č. j. ÚP - OKP - 937/2003, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2003, č. j. ÚP - OKP - KO - 79/03 - Če., jímž byly zamítnuty námitky žalobce, které podal k obsahu protokolu o výsledku kontroly dodržování pracovněprávních předpisů ze dne 24. 10. 2003, č. j. ÚP - OKP - Ko 79/03 - Hrt., Če. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že protokol o výsledku kontroly, rozhodnutí o námitkách a rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole (dále jen „zákon o státní kontrole“), nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť se jimi nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují veřejná subjektivní práva a povinnosti žalobce. Takovým rozhodnutím je až případné rozhodnutí

o pokutě, kterou jsou kontrolní orgány podle § 9 zákona č. 9/1991 Sb., o zaměstnanosti a působnosti orgánů České republiky na úseku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení oprávněny ukládat zaměstnavatelům za zaviněné porušení povinností, jejichž dodržování jsou oprávněny kontrolovat. Soudu dle jeho názoru nepřísluší přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí, proto návrh v této věci odmítl.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost. V ní uvádí, že podmínky žalobní legitimace byly v jeho případě splněny, jelikož napadeným rozhodnutím ředitele Úřadu práce ve Frýdku - Místku byl na svých právech zkrácen přímo. Stěžovatel je rovněž přesvědčen, že se jedná o rozhodnutí, které závazně určuje jeho práva a povinnosti, přičemž důvod spatřuje v tom, že rozhodnutím ředitele úřadu práce ze dne 23. 12. 2003 bylo pravomocně vysloveno, že odvolací orgán shledal správným závěr kontrolního zjištění uvedený v protokolu ze dne 24. 10. 2003, že zahraniční zaměstnanci stěžovatele potřebují k výkonu práce povolení k zaměstnání. Zároveň je stěžovatel přesvědčen, že odmítnutí návrhu na zahájení soudního přezkumu napadeného správního rozhodnutí pro neexistenci důvodu uvedeného v § 70 písm. a) s. ř. s. je nesprávné, a to proto, že žaloba ze dne 20. 2. 2004 směřuje proti úkonu správního orgánu, který dle mínění stěžovatele rozhodnutím je, jelikož se jím rozhoduje o právech, právem chráněných zájmech a povinnostech občanů a organizací - v daném případě povinnosti stěžovatele zajistit, aby práce pro něho vykonávali zahraniční zaměstnanci pouze na základě povolení k zaměstnání, a to i tam, kde to zákon o zaměstnanosti nevyžaduje. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnost pouze uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním názorem artikulovaným v napadeném usnesení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen zaměstnancem, který má vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí po věcné stránce včetně hledisek dle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k názoru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel namítá důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze namítat nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Žalobu může podle § 65 s. ř. s. podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti a ze soudního přezkumu jsou podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Otázkou tedy je, zda rozhodnutí vydané v řízení podle § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, je úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím nebo rušícím práva stěžovatelova či nikoli. Protokolem o kontrole dodržování pracovněprávních předpisů dle zákoníku práce, zákona č. 1/1992 Sb., o mzdě, a zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, při

zaměstnávání cizích státních příslušníků ze dne 24. 10. 2003, č. j. ÚP - OKP - Ko 79/03 - Hrt., Če., byl konstatován závěr o porušení § 2 odst. 3 zákona č. 1/1991 Sb., a to tím, že zaměstnavatel (stěžovatel) vyslal k výkonu práce na území České republiky své zaměstnance bez povolení k zaměstnání na území ČR. Z protokolu však pro stěžovatele neplynula žádná povinnost zasahující do jeho práv. Pokud podal námitky proti protokolu podle § 17 zákona o státní kontrole a v řízení podle § 18 téhož zákona jim nebylo kontrolním pracovníkem vyhověno a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i v odvolacím řízení, plyne z toho jen závěr, že se protokol o kontrole nemění. Zákon o státní kontrole upravuje výkon kontroly, její základní pravidla, práva a povinnosti kontrolních orgánů a kontrolovaných subjektů a vyvození odpovědnosti z porušení povinností vyplývajících z tohoto zákona. Odpovědnost vyplývající z kontrolních zjištění se však vyvozuje podle zvláštních předpisů. Rozhodnutí o námitkách podle § 18 zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, není úkonem správního orgánu zakládajícím, měnícím, rušícím nebo závazně určujícím práva nebo povinnosti.

Nejde-li o úkon správního orgánu s důsledky předpokládanými v § 65 s. ř. s., nejde o úkon, který je ve smyslu soudního řádu správního rozhodnutím. Takový úkon je ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen a žaloba domáhající se přezkumu rozhodnutí podle tohoto zákona vyloučeného je podle § 68 s. ř. s. nepřípustná. Krajský soud proto nepochybil a nejednal nezákonně, když stěžovatelův návrh odmítl.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 21. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu